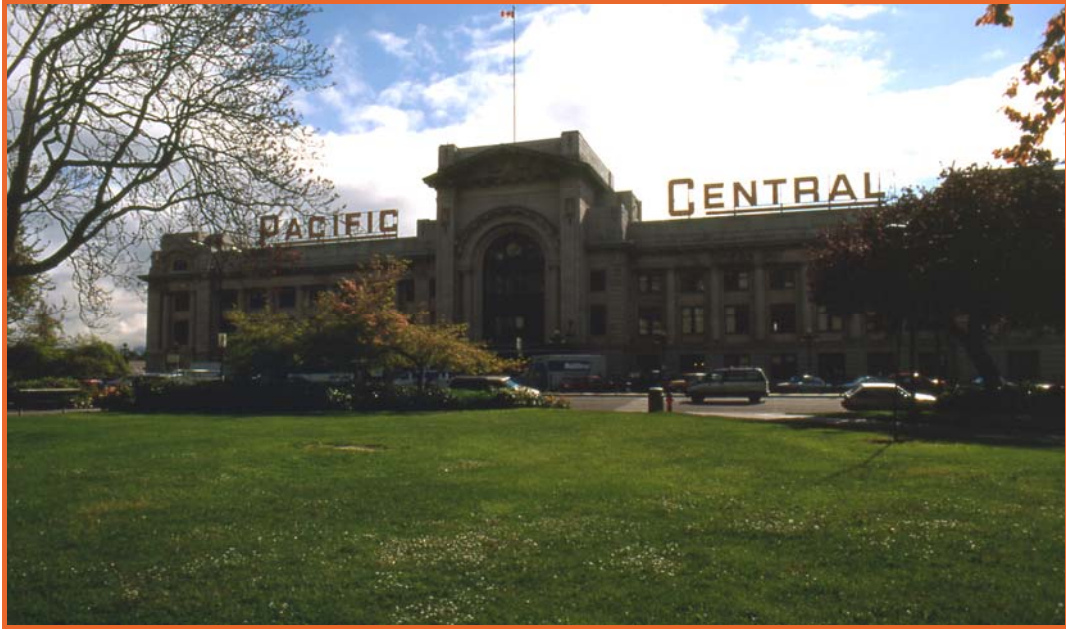

A l'estació Central de Vancouver

Per Nuri Freixes Comas
Capítol i 4

A Vancouver s'hi està bé però em neguiteja no saber com i de quina manera continuar el viatge. L'estació Central m'obrirà possibilitats; en un mes i mig he d'haver arribat a Toronto després de voltar pel país, i tot plegat no sé quines sorpreses em reserva.

El gran edifici de finals del segle dinou es buit; només el rellotge daurat al mig del vestíbul i algú entravessant-lo. Una estació d'una ciutat tan gran, i tan buida a les deu del matí. Un empleat des de la guixeta em saluda molt amablement i ben aviat em sembla saber el què puc fer.

Un llibret amb els horaris de sortida i parada en totes les andanes i estacions em porta en quatre dies a Toronto, quatre mil i pico de kilòmetres; amb un pass, el Canrail pass, per uns quatre-cents dòlars canadencs puc viatjar quinze dies durant un mes per tot el país. Em compro doncs el Canrailpass i contant quilòmetres i parades damunt d'un mapa m'adono de la situació. A les cinc d'aquest mateix dimecres surt el primer tren cap a Toronto, de fet

A l'estació Central de Vancouver

Per Nuri Freixes Comas
Capítol i 4

quasi l'únic tren que surt habitualment d'aquesta estació. El següent no sortirà fins el divendres a la mateixa hora, i l'altre ja fins dilluns! No n'hi ha cap més a no sé que vulgui gastar-me la meitat del pressupost per anar amb el tren especial cap a Banff el centre turístic més important de les Rocoses. I no tan sols això sinó que, tret de la primera parada a Kamloops al cap de quatre hores, el tren ja no s'atura a prop de res que s'assembli a un poble fins al cap de vint hores, a Jasper l'altre poble important de les Rocoses i ja a la Província d'Alberta.

No sé ben bé què fer. Anar cap al nord a Prince George i el Yukon em fa feresa i tinc por que em prengui molt de temps. I pel que vaig coneixent de pobles no n'hi ha gaires, i els trajectes son llarguíssims i la intenció que porto de baixar del tren quan ho desitgi i de tornar-lo a agafar quan en tingui ganes em començo a olorar que no serà possible.

Mentre descobreixo els racons de la Biblioteca Pública, l'esplendorosa floració dels arbres, els voltants de l'estadi amb els timbals dels Inuit ambaixadors de la seva terra Nunavut i vaig agafant confiança amb les camereres del bar on dino i prenc els expresso, el tren del Yukon i el de Jasper lluiten per fer-se amb mi.

Un cercle fet de dotze bancades de granet rosat gravats amb desenes de noms de dones que van morir defensant els seus drets en ple segle vint, incrustat al mig de l'avinguda que hi ha davant de l'Estació Central és l'últim que veig de Vancouver abans d'entrar al vestíbul de l'Estació. No passaria res si em quedés uns dies més.

Les cues de gent amb les seves bosses i maletes davant de les entrades a les andanes, llargues d'una punta a l'altre del vestíbul i perfectament ordenades, recorden les que es munten a les facturacions d'equipatges dels aeroports. Hora d'embarcament, mitja hora abans de l'horari previst de sortida del tren a Toronto, diu un cartell. First class, en diu un altre encerclat per unes cintes extensibles, dins un espai més reduït i amb seients. Després de facturar la meua maleta gran em poso a la cua com tothom, demano que em guardin el lloc mentre vaig a fer un expresso, i quan torno sóc jo la que cuidaré de les bosses de dos joves que van a fer un vol. Em sorprèn, però passen els minuts, els quarts, fins a dues hores perquè s'obri la porta de l'andana del tren que no parará fins a arribar a Toronto. Ningú es queixa. La cua va desapareixent a mida que s'endinsa en un tren argentat, llarg, tan, que no veig la màquina. A les vuit del vespre, tres hores més tard de l'horari previst sona el xiulet del factor i acompassadament ens endinsem per un camí que desconec.